

Pige- sneiderne

Kære spejderkammerater!

Vi har i vores patrulje fået den idé at samle vore idéer og erfaringer, som vi har fået gennem årene, i en bog Grunden til, at vi har lavet denne bog, er, at der ikke er mulighed for, at der kommer nye spejdere i patruljen, før vi selv er gået ud. Det er en måde, hvorpå vi håber at kunne hjælpe spejdere i patruljen, som kommer efter os. Indholdet er helt igennem egne erfaringer og idéer. Vi håber, at også andre patruljer vil kunne få glæde af den idé.

„Hejrene“ fra Molbopigernes trop

Tak til „Hejrene“, som har fundet på at sende os deres gode idé. Er der andre patruljer, som har fundet på et eller andet, som også andre kunne have glæde af at prøve, så fortæl om det.

Red.

Kære Rådsklippe!

Jeg har hørt, at eleverne på Spejderskolen bærer uniform i skoletiden, kan det være rigtigt?

Ruth

Spejderskolen er en statsanerkendt husholdningsskole (beliggende i Korinth, Sydfyn). Bortset fra de tider på dagen, hvor eleverne af praktiske grunde bruger kitler og lignende, bærer de i skoleåret uniform som medlemmer af Det Danske Pigespejderkorps eller af andet verdensanerkendt pigespejderkorps. — Så du har hørt helt rigtigt, og hvis du vil vide mere om Spejderskolen, kan du skrive efter skolens program.

Red.

Falkepatruljen i Toftlund har sendt os dette pæne billede af patruljen på sommertur. Det er et pænt billede, som vi siger „Falkene“ i Toftlund tak for, alt imens vi ønsker dem en glædelig jul!

Red.

Juliette Low-lejren,

som omtaltes i forrige blad, finder sted i dagene 19. juli til 9. august 1955. Den varer altså 3 uger og ikke som først meddelt 4 – meddeler Amerika.

Olaf Ryes Division

sender rettelser til referatet af deres divisionsturnering. Vinder blev „Lærkerne“ fra III Kolding, x+y blev nr. 2.

Falkene i Toftlund

DET ER SNART *juleaften*

og selvfølgelig glæder du dig. Hvad du glæder dig mest til, er ikke godt for mig at vide, men mon jeg tager meget fejl, når jeg tror, du i hvert fald glæder dig meget til det øjeblik, hvor du pakker julegaven op fra den, som står dig nærmest, og som holder allermest af dig? Måske er det far og mor, måske har du bare een af dem endnu, måske er det en søster, en bror, en særlig afholdt tante — eller, hvis du er blandt de helt store, din hjerteven?

Hvad mon der nu ligger i den pakke? Du venter dig særligt meget af den gave, fordi du ved, den er valgt med ekstra stor omhu, netop fordi den er bestemt for *dig*. Det kan aldrig være en eller anden ligegyldig ting, men noget, som du i særlig grad vil glæde dig over.

Glød du dig bare til den pakke — til alle de andre gaver, du måske får, til juletræet, til julemaden, til al julehøjtiden og julefesterne. Julen er en glædesfest, og vi har lov til at glæde os hjerteligt til den og over den.

Men — tænk nu engang, hvis den julegave kom frem fra træet og blev givet dig, og du med ivrige hænder spændt lukkede den op — og fandt en rigtig nydelig æske indenfor papiret. Sådan en af den slags, som man fryder sig over at se på — dekoreret med hjerter og gran-kogler og lys og nisser og alt muligt andet af det, vi kan lide at pynte alting med omkring julen. Ah, hvor *ville* du så glæde dig til at løfte låget og kigge i æsken!

— — — og tænk så, hvis den var helt tom! Hul og tom og grå indvendig som enhver an-

den kedsommelig papæske. Ja, ikke sandt. Det ville ikke være spor morsomt, og det ville blive et slemt skår i din julestemning . . .

Der findes en hel del mennesker i dette land, hvis jul ligner sådanne fine, dekorerede papæsker. De får det alt sammen med — julestemning, julenisser, gudstjenesten i kirken juleaften, julegaverne, julebagningen og alle de andre gamle juletraditioner; men hvis man kigger ind bag facaden, så er deres jul lige så grå og tom og hul som den kedelige papæske, jeg talte om før. Den ser vældig fin ud udvendig, men den er absolut uden indhold.

Når vi nu skal til at fejre jul, så lad os begynde *indefra*, med at få det rigtige indhold i julen. Det gør vi ved at begynde med at læse og forstå juleevangeliet, som du finder i Lukas Evangeliet 2. kapitel, vers 1-20. Lad det trænge rigtigt ind i dit hjerte, at det, der skete julenat, er det mest betydningsfulde, der er sket i al den tid, der har levet mennesker på jorden, og lad det også blive det, der får den største betydning i dit eget liv og i din jul — så kan du bagefter dekorere juletiden med alle de nisser og alt det crepepapir, du har lyst til.

Jesus er kommet for at frelse dig og mig — det er julens indhold.

Glædelig jul ønsker jeg alle vore blå spejderkammerater!

Den grønne redaktør

Egerpatruljen...

Lotte har gjort patruljekassen op. Med en betydningsfuld mine overrækker hun Prik en side fra stilebogen fyldt med sirlige bogstaver og tal. De fortæller om patruljekassens få indtægter og mange udgifter — og om kassebeholdningen, der udgør kr. 37,85.

„Det var slet ikke så lidt,“ mener Gitte, „er vi virkelig så rige“. „Hvad skal vi bruge alle de penge til?“ spørger der fra forskellig side. Top sidder med blyant og papir og ser spekulativ ud. „Det er godt, at vi har de penge,“ siger hun, „men de strækker nu ikke så langt, for Jakob skal have nye sko, og mormor trænger til et par uldne strømper. Mere kan der vist ikke blive til i denne omgang. Godt de har grisen . . .“

Mormor og Jacob er patruljens „familie“ — de bor i et lille hus bagved skoven, og „Egerne“ opdagede dem engang, da de var på tur og tørstige søgte hen til pumpen i gården. Mormor kom ud og spurgte, om de ikke hellere ville have æblemost, og så kom de ind i hendes stue og kom i snak med hende. Jacob fo'r forskrækket hen i en krog og gemte sig — men det var dengang! Nu er han blevet vant til at se spejdere — for „Egerne“ har flere gange i løbet af året lagt deres vej om ad skovhuset. Først var det på Jacobs fødselsdag — og da fik han sit livs store ønske opfyldt: at blive ejer af en brandbil! Det var ganske vist ikke nogen ny og flot bil — blot en aflagt fra Lis' bror. Men Jacob blev 6 år, og var ikke forvænt med legetøj, så for ham blev det en rigtig fødselsdag. Mormor inviterede igen på æblemost; og Top, som netop i den tid trænede til bagermærket, havde bagt boller og småkager, som hun havde bragt med i rygsækken.

Næste gang „Egerne“ tog til skovhuset, var dengang der var børnehjælpsdag i byen. Mormor var plaget af gigt og for gammel til at tage til byen, så „Egerne“, der havde skolefridag, cyklede ud efter Jacob — og bag på Priks cykle holdt han sit indtog i byen. Han kom med som „mascot“ på den vogn spejderne havde i vogntoget — og vi behøver vist ikke at fortælle, at Jacob havde en dejlig dag!

Skovhuset var omgivet af en ret stor have med mange frugttræer, og sidst i september træffer vi „Egerne“ i haven ivrigt beskæftiget med at samle æbler op. De bedste blev sorteret fra og bragt til brugsen — og resten kørte Lis' bror hjem på en budcykle. I dagene derefter gik alle

(Fortsættes side 155)

★ DECEMBER ★

Patuljen ser på naturen

Tidligere har I hørt om vintergæster blandt fuglene. Lad os derfor denne gang tale lidt om nogle af de fugle, som er hos os hele året, og som vi i vintermånederne kan have megen fornøjelse af at iagttage, eventuelt at fodre, netop nu, hvor så meget i naturen ligger i dvale.

Har I adgang til det, indret da en fodringsplads (evt. fodrebræt), hvor I regelmæssigt fodrer fuglene med brødkrummer og fuglefrø, eller sæt et juleneg op. Det varer ikke længe, inden I får besøg af forskellige småfugle: gråspurve, bogfinke, gulspurv, solsort, grønirisk, måske også af rødhals, musvit og blåmejse. Det er fugle, som ofte holder til i nærheden af mennesker; nogle af dem (bogfinke og rødhals) kan endog være uhyre tillidsfulde.

Har I rigtig lagt mærke til rødhalsen? Lidt mindre end gråspurven er den, lidt plump af skikkelse med forholdsvis høje ben. Ser man den fra ryggen, er den uanselig, ensfarvet og gråbrun fra ryggen, ned over nakke og ryg til hale; men ser man den forfra, er den iøjnefaldende på grund af den rustrøde, i vintertiden rustgule, farve på kinder, strube og bryst. Undersiden er grålig hvid. Karakteristisk for den er også dens store, mørke øje, som viser, at rødhalsen er en fugl, der foretrækker at holde til i skyggen. Netop derfor er den nemmere at få øje på nu, hvor træerne har mistet deres løv. Den lader gerne sin kraftige stemme høre.

Musvitten er lidt mindre end gråspurven. Den er let kendelig på det sorte hoved, de hvide kinder, den blågrønne ryg, det gule bryst og den gule bug med den kraftige sorte stribe.

Blåmejsen er mindre igen end musvitten. Dens hoved er blåligt, ryggen blågrøn, kinderne hvide,

bugen gul. Den er meget væver og hurtig i sine bevægelser og så let og behændig, at den kan hænge selv i de yderste tynde kviste, oven i købet med ryggen nedad, hvis det tjener formålet bedst.

Vil I gerne holde musvit og blåmejse til ved fodringspladsen, gør I klogt i at ophænge kødben i et træ, eller at lægge lidt talg ud, da begge disse fugle holder af at hakke i sådanne ting.

Atter denne gang må jeg henlede jeres opmærksomhed på O. Helms: Danske fugle ved hus og i have. I slutningen af denne bog findes en omtale af, hvordan man indretter fodringspladser, ligesom bogen har omtalt mange flere småfuglearter end dem, jeg her har nævnt. *Mulle*

EN gammeldags JULEAFTEN

★ ★ ★

Den bekendte norske forfatter
GABRIEL SCOTT
har overladt de nordiske pigespejderblade
denne barndomserindring

Nu skal jeg fortælle jer lidt om en juleaften i gamle dage. Det er i alt fald frygtelig længe siden, for jeg er snart hundrede år. — Jeg bliver det i hvert fald sikkert, hvis jeg lever så længe. Og den gang var jeg kun ni år og var nylig kommet til Norge fra London, hvor min far havde været somandspræst. Og dengang var der så længe mellem hver jul, at man kunne blive helt mismodig ved tanken. — Jeg husker, at jeg kunne sætte mig ned og støtte hovedet i begge hænder og gruble over dette, som hed tiden, mon det ikke skulle være muligt at få den til at gå lidt hurtigere. Dette underlige, som kaldtes et år, tre hundrede og femogtres dage, som hver enkelt måtte leves

igennem, inden det blev jul en gang til, hvorledes skulle en lille dreng få al den tid til at gå? Der var langt nok fra søndag til søndag, men et år, det var næsten håbløst — det var som evigheden omtrent.

Men hvordan det nu var gået, så husker jeg i alt fald, at jeg virkelig engang havde klaret at komme igennem næsten alle disse dage, og at det igen var begyndt at blive jul. Det var det år, vi var kommet til Hovåg, den smukkeste af alle sørlandsbygderne, hvor min far havde fået kald. Det var derfor ikke nogen almindelig jul. Vi børn havde hidtil kun boet i byer, så det var vor første jul på landet — og det var en snevinter af de store med tilsnede haver og marker og veje, og driver op over vindueskarmene. Ah, som vi børn frydede os! Præstegården var rigtignok lille med lave stuer og sprukne vægge og revnede tapeter og dårlige kakkelovne, så de voksne engang imellem var helt ude af sig selv. Men for os var det et ønskested, det hyggeligste vi kunne tænke os.

Om morgenen kunne vi vågne ved den syngende og ringlende lyd af kanebjælder, det var så smukt at høre på. Eller vi hørte stemmer i det grå

morgenlys, det var folk, som var ude med skovle og sneplov og tre heste på rad foran læsset og langsomt arbejdede sig frem gennem sneen. Eller det klang og dunkede fra skuret. Det var gårdskarlen, vidste vi, som var begyndt på julebrændslet. Og på gårdspladsen hoppede fuglene omkring og ledte efter mad i sneen. Det var nyt og spændende altsammen. Og medens de voksne sled med huset og tættede for træk og vind og fik indboet på plads, var vi ude med en lille kælk, som havde kostet sådan noget som firs øre, og hvor der i grunden kun var plads til een. Den klemte vi os ned på alle tre, min søster og Kristemann og jeg, og sad ned ad hver bakke, vi så, og forsvandt somme tider i en drive. Vi havde aldrig haft det så morsomt i vort liv. Og så vågnede vi en morgen, og tænk, så var det blevet juleaften!

Jeg tror aldrig, jeg har glædet mig sådan til en jul, som jeg havde glædet mig denne gang. Og nu havde jeg det sådan, at når der var en ting, jeg var glad for, så skulle den også have det godt og være glad sammen med mig. Og derfor havde jeg lovet mig selv, at den flinke lille

kælk ikke skulle stå ude den aften, men være med inde juleaften, så den også kunne have det lidt morsomt. Javist, men da vi kom ned om morgenen, så fortalte de voksne os, at vi måtte pynte juletræet selv. De havde ikke tid denne gang, sagde de, de havde så meget at tage vare på efter den lange og besværlige flytning. De havde jo så ofte holdt jul for os, nu kunne vi for en gang skyld være rare at holde jul for dem.

Ja, det var jo ikke noget at sige til det, og lidt efter var vi i gang med at pynte et lille fyrretræ, som stod og ventede i den lille stue, vi brugte til skoleværelse. Der var så småt med grantræer i bygden, vi vidste det — men alligevel! Sådan en fyr tog sig så fattigt ud, der var så langt og så bart mellem grenene, ligesom så mange tomrum. Der var også blevet et tomrum inde i mig selv, og jeg følte, det blev større og større, medens jeg gik rundt og pyntede træet med Jakobsstiger og hjertekurve og alle slags hjemmelavede ting, som vi havde fået lavet i stand om aftenene. Det ville ikke blive til et rigtigt juletræ, syntes jeg, det var og det blev kun en fyr, et træ i konfirmationsalderen, opløbet og magert at se på. Men jeg sagde det naturligvis ikke, jeg sagde i stedet, at det var pænt, lige så pænt som et grantræ, og tvang mig til at se glad ud — og sommetider tog jeg min søster om halsen og sagde:

Ah du, er det ikke morsomt?

Men jeg syntes slet ikke, at det var morsomt, det var ikke det mindste spændende at pynte juletræet selv.

Nej, det var meget morsommere, når vi ingenting vidste på forhånd, medens vi nu vidste alting. Desuden var der ikke noget at vide, for der var ingen butikker at købe tinsoldater, dukker, trompeter, godter, kager, valnødder og appelsiner i. Der var kun en landhandel i stedet, og han boede en halv fjerding vej borte og handlede næsten kun med voksne ting, dumme gryder og kedelige spader og hvedemel og bukseseler og søm og tobak. Ja, så havde han jo lidt bolcher og nogle lommeknive, hvor bladene var af støbejern, som ikke kunne blive skarpe, hvor meget de så blev slebet. Nej, det var ikke som i London. Der fik vi desuden post mindst to gange om dagen, og her fik vi post to gange om ugen, og måtte endda hente den selv. Det gjorde, at vi engang imellem følte det, som om vi boede helt afsides og var kommet så langt bort, til Sibirien eller Grønland, og det var ikke så helt fri for, at vi følte lidt af det nu også, mens vi sled med juletræet.

Af og til gik døren op, og en af pigerne kom med lidt knas, som vi skulle fylde i juletræskurvene. Til slut fik vi nogle julelys, som vi forsigtigt stak ned i holderne, men — ikke en eneste julepakke, hverken tung eller let, stor eller lille. Ah nej, det var ikke som i London. Vi hængte bare nogle småtterier op, vi havde købt hos landhandleren for sparebøssepengene, en ti-øres cigar til far, en rulle tråd til mor, en ganske lille dukkekop til min søster, en støbejernskniv til Kristemann, som ikke kunne snitte alligevel, pengene skulle række så langt,

at det blev så lidt til hver. Men så var det jo da blevet juleaften, og så gjorde vi os så flinke, vi kunne og klappede hinanden på kinden og skulle trøste hinanden.

Jeg husker, jeg sagde til min søster:

— Nu må du ikke blive vred, fordi du får så lidt denne jul!

Lidt efter sagde min søster:

— Nu må du heller ikke blive vred, fordi du får så lidt af mig.

Nej da, vi ville ikke blive vrede på hinanden.

Du ved, det er sådan på landet, sagde jeg, det er netop det, som er så storartet. I alt fald er jeg ikke bedrøvet.

— Jeg er heller ikke ked af noget.

— Husker du ikke Robinson Crusoe, hvor glad han var for den mindste ting? Akkurat sådan føler jeg det.

Ja, det gjorde min søster også.

Det er desuden ikke gaverne, det kommer an på. Nej, for vi får ikke gaver om sommeren, og vi er da forfærdelig glade alligevel?

Ah, vi var så flinke, så flinke, at vi var helt forbavsede over os selv. Og til slut tog vi hinanden i hånden og gik i en halvkreds om det lille fyrretræ med lille Kristemann imellem os. Han var endnu ikke seks år og havde ikke forstand på at være misfornøjet, men så henrykt på juletræet og var hjertens tilfreds med det, som det var.

Og så blev det endelig tid til, at de voksne skulle komme ind og se, hvad vi havde ordnet for dem, så også de skulle få lidt hygge.

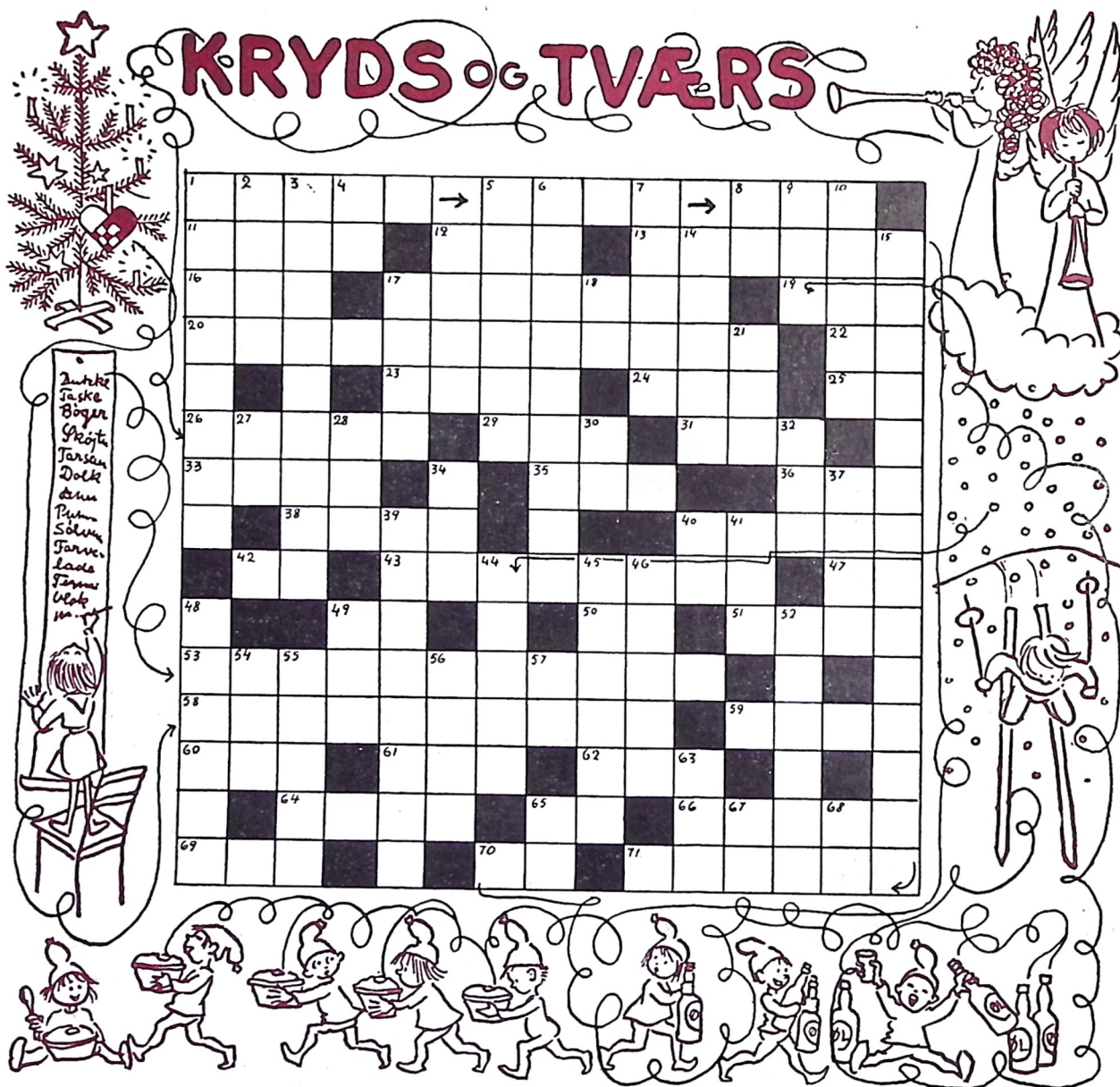
Jo, da de kom alle mand og stillede sig pænt udenfor døren, sådan som

(Fortsættes side 154)

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Ved havets fod jeg nu vil tage smde, oh, helgelil, om dig jeg her vil kvæde. Du, vilde vove, er min store glæde, du overvælder mig med storhed og med — vædel

VANDRET

1. Halvårsdagen for juleaftensdag
11. Røgen
12. Kvindeligt idrætsforbund
13. Stiftelsen
16. Tro
17. Vinterudflugt
- 19.
20. Første- og andenjuledag
22. To konsonanter
23. Stationsby
24. Nægtelse
25. Stedord
- 26.
29. Gammelt ord
31. Følelse
33. Pigenavn
35. Romertal
36. Vred
38. Genlyd

40. Mirakel
42. Lag
43. Retningsangivelse
47. Halse
49. Rense
50. Bekræftelse
51. Adam
- 53.
58. Mand
60. Bibelsk navn
61. Træ
62. Vand
64. Noget sneen kan gøre
65. Kold fornøjelse
69. Træer
66. Tanker
- 70.
71. Vrovl

LODRET

1. Arets korteste dag
2. Frugt
3. Dræbtes
4. Forkortet drengenavn
5. Afværge
6. Noget af en orangutang
7. Sygdom
8. Biord
9. Ø
10. Dyr
- 15.
17. Ringe
18. Karakter
21. Glædesudbrud
27. Tal
28. Fernis
30. Sssss ...
32. Havde lyst til
34. Turnips
37. Nedbør

39. Udtrykfuld del af ungdommeligt dyr
40. Fin karakter
41. Forstå!
- 44.
45. Førtes
46. Helt rigtig
48. Led
49. Redskab
52. Lig
54. Tal
55. Arbejde
56. Piple
57. Titel
63. Afse
65. Il
67. Målforkortelse
68. To vokaler

Diverse ANMELDELSER

FELIX Grammofonelskab:

Spejderpotpourri og vandrepotpourri.

Det er første gang i redaktionens historie, at vi har fået tilsendt grammofonplader til anmeldelse, og jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg de første dage gik i forsigtig bu uden om dem, for det første fordi man nu har hørt så mange spejderpotpourrier mellem år og dag, at man synes, man kan genren for godt, for det andet fordi man synes, at spejdersange og en teknisk gengivelse af dem ikke hører sammen. Men efter at vi havde gennemført pladerne flere gange, bladpatruljen og jeg, blev vi endogså meget glade ved dem!

Sangene er samlede og arrangeret af *Axel Madsen*, Booleknvartetten medvirker og ligeledes Parkdrengkoret, og det er så velgørende at høre, at spejdersange kan synges, at de ikke behøver at skræles! Vi synes, at dette er de to pladers første mission, for der er meget at lære af dem. Her på vort kontor har vi lært ihvertfald tre nye melodier, og det kunne jo være, andre kunne lære endnu flere.

Det er store 30 cm plader (8,65), og de vil være ypperlige at benytte, når man ruller en film uden ord eller toner, og hvor man ikke har mulighed for at lade spejderne stille nynne med under fremvisningen.

Her på kontoret vil vi også spille pladerne, når vi sidder en iskold og sludfuld forårsdag og skal fremtrylle sommerlejrstemning på papiret!

Red.

Ungdomsforlaget: „Vi er børn af sol og sommer!“

Nu er der igen kommet en mægtig god spejderbog. Det handler om en hel patrulje, der skal i lejr for første gang, og om hvordan de griber det fat. De største kvaler har Mary, der er fra en meget fattig familie, hun har ikke råd til at komme med i lejr, men „Lillemor“, deres tropsfører, hjælper hende så godt hun kan. De kommer ud for en mængde spændende ting, især da de kommer på en „Hike“ og bliver glemt i skoven. Men bogen har også sine alvorlige sider; for da „Lillemor“ kommer hjem, har hendes kæreste fået en bestilling længre væk; og så må hun rejse med ham. Men de spejdere, der har været med i lejr, lover at gøre hvad de kan for troppen.

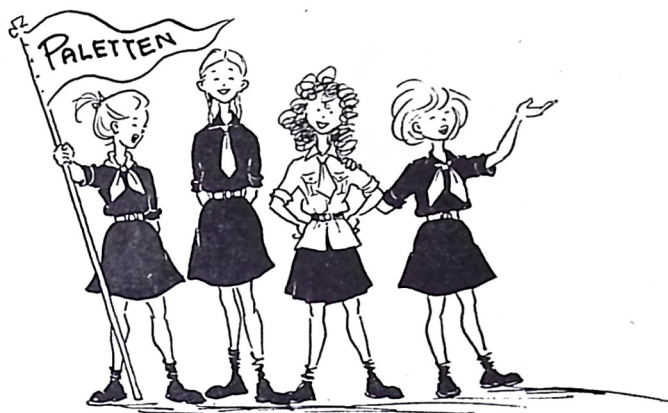
„Når knopper brister“.

En mægtig god ung pige bog af *Stina Lindeberg* og af *Jespersens og Pios* forlag.

Den handler om en pige ved navn *Agnes*. Hun elsker kunst, men dette vil hendes moder ikke have. Moderen skuffer *Agnes* flere gange, og til sidst prøver hun at undgå moderen. Men alt slutter som det skal.

Den koster 6 kr.

Lotte

*Goddag, kammerater, det er bare os
— en lille patrulje som mange andre.
På marker, i skove, langs fjeld og fos
vi trodser grænser og sammen vandre.
Man vil os i korps og farver opdele,
lad dem blot dele, vi vil være det hele.
Det blå — fjeldet, havet og skygger på sne,
det grønne i skov og mark vil vi se,
gult, rødt, violet, ja, alverdens kulører
vil vi male med, lege med, sammenrøre.
Vi vil male dagene lyse og glade!
Vi ses — på gensyn i samtlige blade.*

Trille

★ ★ ★ POSTBOX ★ ★ ★

Fra postboxen i Australien, fra byen med det klingende navn: Toowoomba, har jeg modtaget brev om, at man gerne vil i forbindelse med danske spejdere, som man beder sende en liste med navne fra troppen og interessegrupper. Jeg har pr. luftpost lovet, at der snart skal komme gunstigt svar.

En flok blåmejser i New York vil gerne udveksle billeder og tegninger, — de er 8 år gamle.

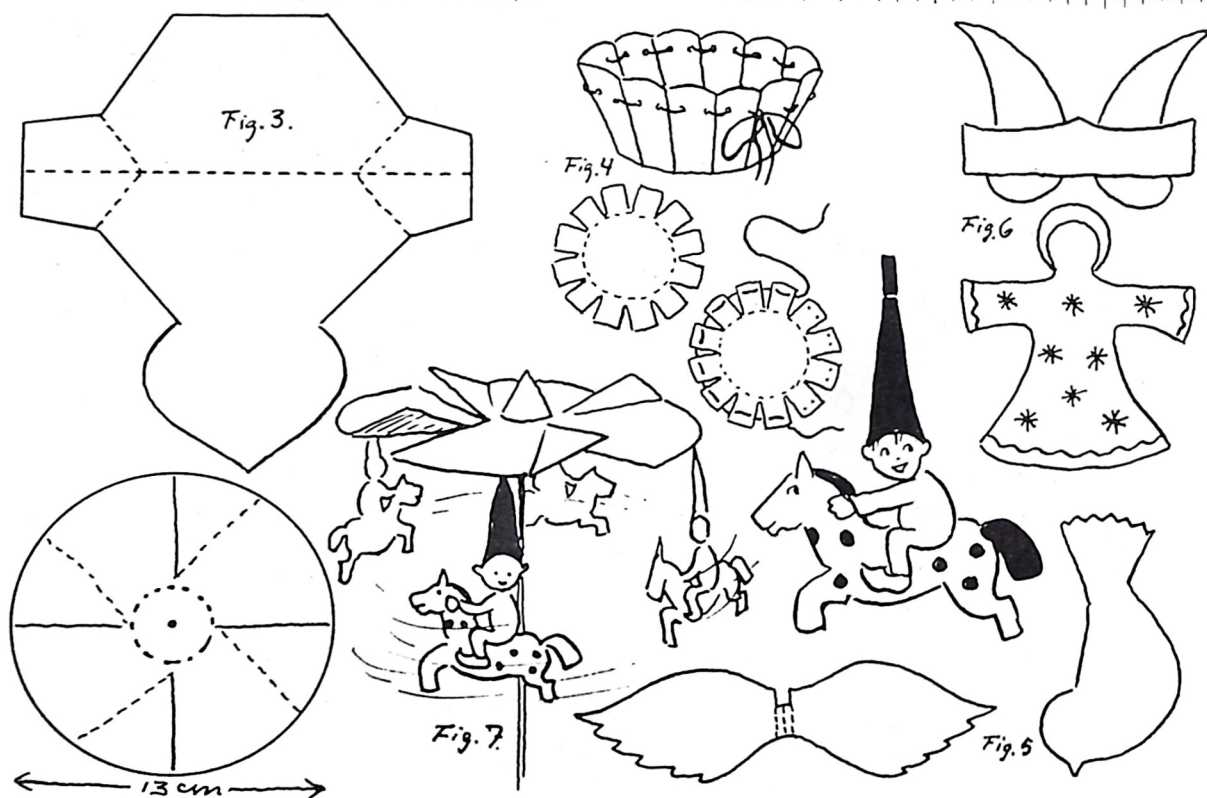
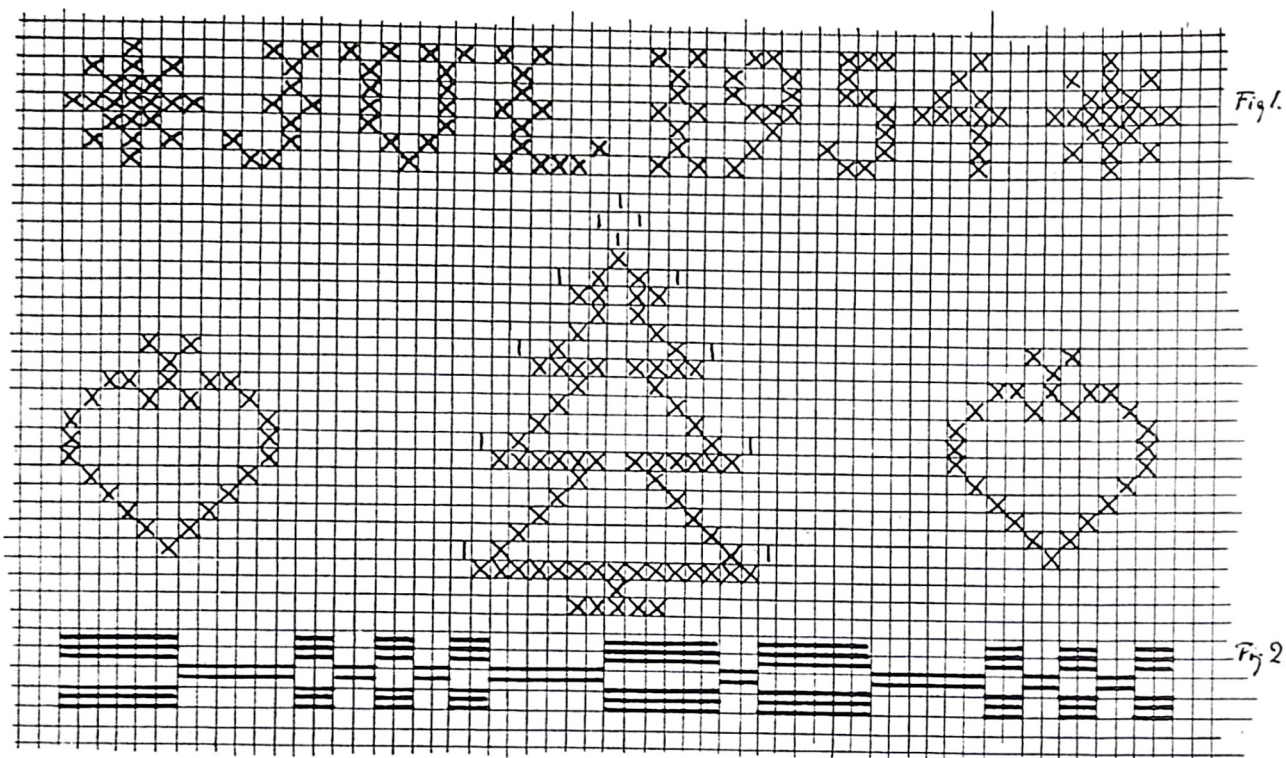
Tyskland melder om skrivelystne fra Kassel 4 på 13 år, der kan skrive på tysk, engelsk og fransk, 2 på 15 år, hvoraf den ene kan engelsk. 1 på 16 år, der også kan engelsk, hun er fra Hannover.

Her er så England:

3 på 15 år, 2 på 16 år og 1 på 21. Stadig efterlyses der voksne skrivelystne førere. Den fører, der selv har prøvet, hvor udviklende det er at have en penneveninde, kan bedre opmuntre sine spejdere til at skaffe sig det samme.

Forøvrig er der en trop i nærheden af London med 13 år som gennemsnitsalder, der gerne vil i forbindelse med danske pigespejdere.

Fromse i Gillesager

JULEGAVER

Julegaveidéer kan man aldrig få for mange af!

Her er idéer til små nemme ting, som nok kan nå at blive færdig inden juleaften.

For de *håndarbejdsinteresserede* er her nogle korsstingsmonstre, som kan anvendes på juleløbere eller på de lunchservietter, som skal pryde julebordet. De kan sys på Etamine med 1 eller 2 tråde Amagergarn i smukke og afstemte farver.

Den lille bort er udført i vævesyning med 3-trådet Amagergarn på bomuldsetamine. Borten kan f. eks. sys på et pynteforklæde. På lyseblåt bomuldsetamine tager følgende farver sig godt ud: 2 rækker ecrufarvet, 1 række sort, 2 rækker rødt, 1 række sort, 2 rækker ecru. Borten trækkes lige efter tegningen og gentages 3 gange med ca. 5 cm mellemrum. Også linning og lommer forsynes med den samme lille bort. Forklædet ligner meget de håndvævede forklæder, som er ret dyre at købe.

For de *strikkeglade* er her en nem opskrift på et par lækre natsokker til den, der ikke kan falde i søvn om aftenen på grund af kolde fødder.

Der bruges 3-trådet uldgarn og pinde nr. 3.

Slå 62 masker op og strik 5 cm ribbestrikning 2 ret og 2 vrang. Derefter strikkes en hulrække: strik 2 masker, slå om, strik 2 masker sammen og gentag dette pinden ud. Fortsæt med ribbestrikning. Strik 30 masker — tag 1 maske ud — strik 2 masker (det er de 2 midterste masker på pinden) tag 1 maske ud og strik igen 30 masker — stadig i ribbestrikning. Således fortsættes der med udtagninger på begge sider af de 2 midterste masker, men kun på hveranden pind. Når der er 104 masker tages 2 masker sammen på begyndelsen af hver pind, indtil striketojet måler ca. 24 cm. Så lukkes der af og sokken sys sammen. En snoet snor trækkes gennem hullerne og til aller-

sidst sys et par flotte kvaster eller pomponer til snorens ender.

For dem, der kan lide at arbejde med skind, hulsaks og snorre bringer vi skabelontegning til en lille hjertepung, som er nem at lave. Når skindet er klippet ud, foldes det efter de punkterede linier, snøres hele vejen rundt med plastik eller skindsnorre og tilsidst sættes en trykknop i. Hvis I ikke selv kan gøre det, gør skomageren det nok for en billig penge.

Medens vi har hulsaksen fremme laver vi en lille skål til julekna. På et stykke glanspap eller karton slår I 2 cirkler med en passer-klipper langs den yderste cirkel, ind-deler omkredsen i f. eks. 12 lige store dele, og klipper små hak ind mod den inderste cirkel — se tegningen. Så klippes der 2 huller i hvert felt og gennem disse trækkes et silkebånd, en bastsnor eller en snoet snor af bomulds-garn i muntre farver. Skålens bund og nogle af felterne kan yderligere dekorerer med juletegninger, farveklip eller overforingsbilleder.

Med saks, klister og glanspapir.

Forst en lille fugl — klippet ud af hvidt papir — eller guld-papir. Anvendes det sidste må 2 stykker guld-papir klæbes sammen, så fuglen bliver ens på begge sider. Vingerne bøjes sammen midtpå og ved de punkterede linier, hvorved der fremkommer en lille rille og heri fæstes vingerne på fuglens ryg ved hjælp af nål og tråd. Tråden tilpasses efter den længde, man har brug for ved op-hængning enten det nu er på juletræet, i en vinduesniche eller fuglen skal hænge ned fra lysekronen.

Den lille engel er beregnet til at sætte ned om lysene på julebordet. Den klippes ud af stift, hvidt papir, dekorerer med lidt guldbronze eller vandfarve. Den klippes i 3 dele: Englen for sig, vingerne for sig og et sæt ekstra arme. Vingerne klistres på disse ekstra arme, som igen klæbes på englen, men kun forneden ved ærmerne, derved fremkommer en lille ring — netop stor nok til at sætte ned over julelyset.

(Sluttes side 154)

Må vi præsentere

divisionschef for Hede-division
ANNA BERTELSEN
med sine 5 børn.

Anna Bertelsen, som har været spejder siden 1933, har netop fejret 15 års jubilæum som divisionschef, hvorfor bladet ønsker hende hjertelig til lykke!

Julepynt af halm

(fællesnordisk artikel)

Halm og jul har i Sverige hørt sammen langt tilbage i tiden. Allerede før kristendommens tid lagde man til jule-nat halm ud på gulvet i stuen, hvor man skulle ligge og sove, for i sengene skulle de døde hvile, som den nat plejede at vende tilbage til deres hjem.

Længere frem i tiden lå man jule-nat på halmen på gulvet, for at man ikke skulle have det bedre end Jesus-barnet, som lå i krybben.

Men tiderne forandredes, gulvene blev bedre, man behøvede ikke længere stænge kulden ude med halm, og desuden indså man den store ildfare — halmen på gulvet og de brændende julelys var farligt.

Da skikken med at brede julhalm på gulvet forsvandt, begyndte man i stedet at lave forskellige slags pynteting, som siden hængtes op i loftet eller i juletræet.

Jeg skal her forsøge at give nogle tips på sådanne halm-ting, der er lavet af *utærsket halm*.

Det er et meget morsomt materiale at arbejde med, og når man bliver vant til det, er det slet ikke så svært, som det synes i begyndelsen. Den bedste halm er *rughalm*, men det går godt at bruge både hvide- og havrehalm. Desuden behøver I *rodt bomuldsgarn*, kraftigt mærkegarn eller perlegarn. Bomuldsgarnet er nok det bedste, det skærer ikke så let stråene over.

Allerførst renser I halmen, d. v. s. tager alle tørre blade, som sidder fast ved leddene bort. Når I laver mindre ting, skal I sørge for, at I ikke får led med, — det er ikke smukt og forøvrigt går stråene let af netop i leddene.

Inden I begynder at arbejde med halmen, skal I lægge den i blød nogle timer. Hvis den tørrer, medens I siden arbejder med den, så kan I gøre den lidt våd igen, men se til, at den ikke er våd for længe, den bliver let mørk og kedelig i farven.

Begynd med at lave den lille 6-takkede stjerne (fig. 1). Den består af 2 ligesiddede trekanter, som er bundet sammen. Enten bøjer man et længere strå i tre dele, to lige store og et lidt længere, og så siderne bliver lige store, og fæster på den måde trekanten sammen. Man kan også klippe 3 lige store stykker til og træde en nål igennem dem og binde dem sammen til en trekant.

En større stjerne laver man ligesådan (f. eks. med 18 cm lange sider) og fæstner bagefter nogle rug- eller havreaks på den (se fig. 2).

En anden variation er at sætte to stjerner inden i hinanden som på fig. 3.

Figur 4 viser en Betlehemsstjerne. Tag 10 strå på ca. 16 cm længde og læg dem ved siden af hinanden på et bord, slå garnet *to gange* om stråene som på fig. 4 a og læg bagefter et par af venstre hånds fingre rigtig fast over stråene på hver sin side af garnet og træk hårdt til og

bind en fast knude. Hvis I gør sådan, breder stråene sig ud ved siden af hinanden som en solstrib, hvis I ikke holder ordentligt fast med fingrene, så bliver de gerne til en kost, hvor stråene stritter ud til alle sider. Tag siden 6 strå på 5 cm's længde og gør ligeledes og bind siden begge dele sammen. Klip ikke stråene lige over, men klip skråt oppefra som fig. 4 b viser, det bliver smukkest.

På samme måde laver man stjerne på fig. 5, som består af 2 forskellige dele med 8 strå i hver.

For at disse stjerner skal blive rigtig smukke, er det vigtigt, at I altid lægger garnet to gange om stråene og holder dem fast ned mod bordet, når I binder til. Man skal for øvrigt altid lægge garnet to gange om halmen, når man binder, dette for at halmen ikke så let skal skæres over.

Til stjernen på fig. 6 bruger man 5 strå, ca. 8 cm lange, og binder dem sammen, som tegningen viser.

Hvis man har rigtig tynd halm, laver man en fletning, der er ca. 30 cm lang, og former den siden til et hjerte som fig. 7. Begynd med det mindste hjerte og fæst med nogle sting ved krydset på tegningen, sy tilsidst spidsen på det største hjerte sammen.

En fiks pind til pynt på julefrokostbordet kan I lave ved at tage en pind, spidse dem i den ene ende og binde halm rundt om den og siden flette 4 fletninger, ca. 18 cm lange, og placere dem som på fig. 8, så at de danner to hjerter, det øverst lidt større end det nederste. Fastbindingen af fletningerne skjuler I med et par små stjerner.

Fig. 9 viser en lysestage, som er ganske let at lave. Flet en ca. 1 meter lang fletning og sy den siden sammen, så I får en rund plade. Lad der være så stort et hul i midten, at et lys kan få plads deri. Flet siden 4 stk. brede ca. 15 cm lange fletninger, placer dem som på tegningen og sy dem fast på undersiden. Sidst sætter I en bred fletning rundt om hele stagen. Samme idé kan anvendes til frugt- og nøddeskåle — det er bare at gøre dem større.

Når I fletter med halm, skal I hver gang I lægger et strå over, bøje det og klemme til, så at der bliver et skarpt hjørne. Gör I ikke det, kan I aldrig få en fin og jævn flade. Man kan flette med både 5, 7, 9 og 11 strå, hvis man bare hele tiden lægger de yderste strå i midten, f. eks. hvis man fletter med 7, lægger man det yderste over 3 o. s. v.

Her følger til sidst opskriften på en lille julebuk, 8 cm lang og 12 cm høj.

Tag 6 stk. 16 cm lange strå og bind dem sammen i den ene ende, det er næsen. Så bøjer I hovedet af sådan, at I bøjer de inderste strå først (fig. 10 a). Flet bagefter af andre strå 3 stk. fletninger til horn og knyt dem fast på halsen — lad den del af stråene, som ikke er flettet, være så lange, at de kan følges med kroppen hele vejen.

(Sluttes side 155)

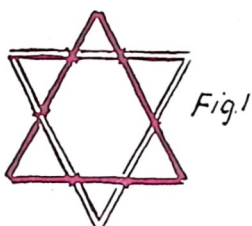

Fig. 1

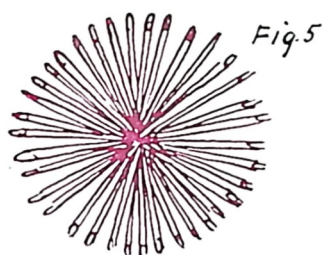

Fig. 5

Fig. 9.

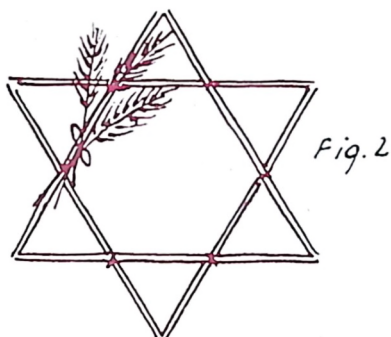

Fig. 2

Fig. 6

Fig. 10a

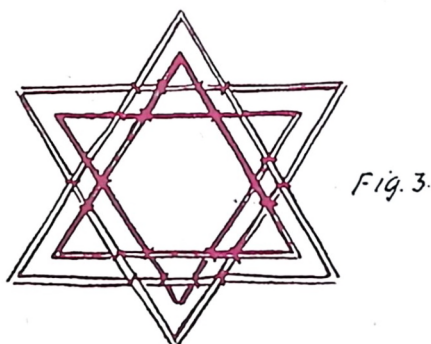

Fig. 3.

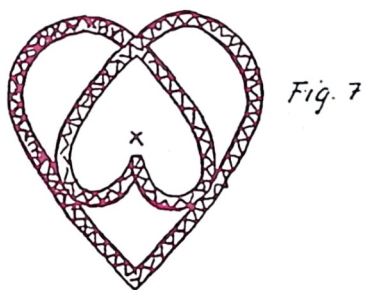
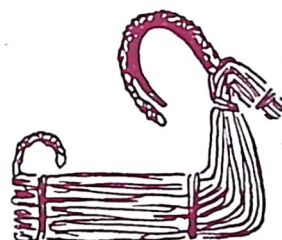

Fig. 7

10 b.

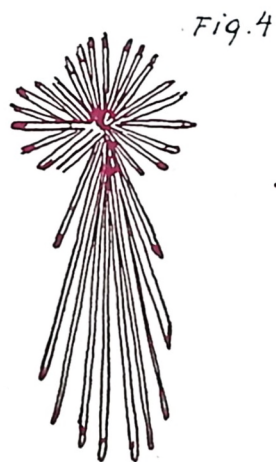

Fig. 4

4a

4b

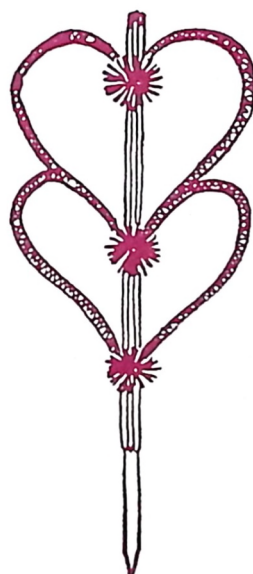
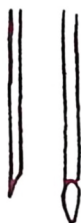

Fig. 8

10 c.

En gammeldags juleaften

(fortsat fra side 147)

vi plejede at gøre, far og mor og tante Martine, som var lærerinde hos os, og gårdskarlen og begge pigerne, det blev sandelig en hel række. Imedens havde jeg været inde med kælken og stillet den op i en krog, hvor den skulle have lov at stå og se til. Og så tændte jeg alle lysene og åbnede døren — værsågod.

De kom højtideligt ind over dørtrinnet og spredte sig rundt i skoleværelset, og nu sagde de, som vi plejede at sige, nej, sikken et nydeligt træ, nej, hvor har I været flinke! Og så tog vi hverandre i hånden og gik rundt i en stor kreds og sang i kor både store og små — glade jul, hellige jul, alle de smukke julesange, som de brugte i gamle dage. Egentlig skulle der have været klaver til, men klaveret stod inde i dagligstuen, og den havde været lukket hele dagen, da der var så meget at gøre i huset. Men det gik også uden klaver til, vi klappede i hænderne og vi nejede og drejede os i kredsen, og da de voksne endelig blev trætte og satte sig ned for at hvile lidt, tog vi fat på at dele gaverne ud.

Åh nej, åh nej, sagde de igen og så på deres smågaver — blyanter og hvad det nu var, de havde fået, akkurat sådan en havde de ønsket sig, åh nej, så flinke vi var!

Jeg husker, jeg kiggede hen til dem og undrede mig over, om de mente det, jeg syntes, de så så underfundige ud, men det gjorde de voksne så ofte. Men Kristemann, som var mindre erfaren og kendte mindre til verdens træskhed, Kristemann tog det for gode varer, og så blev han så strålende glad, at han slog kolbøtter på gulvet og rullede helt hen i krogen til kælken. Og så faldt kælken på gulvet, så Kristemann blev liggende prællende inde under den.

Nej, som vi lo alle sammen! For Kristemann kunne ikke komme løs, han havde filtreret sig ind i mederne, akkurat som en fisk i et net, og nu lå han der og sparkede og ville ud.

For det var sådan med Kristemann — han kom altid et eller andet til, som ikke hændte med andre end ham — vi måtte „træde ham ud som en nål“, han havde sprællet sig mere og mere fast, så arme og ben stak ud alle steder.

Men som jeg nu stod der og tænkte på, at jeg egentlig ikke var så glad, som jeg skulle være, og at tomrummet inden i mig var der stadigvæk, — så sagde mor:

— Ja, nu har vi været hos jer, så nu må I komme til os. Men husk, ikke førerend jeg spiller!

Vi begyndte at se på hverandre — kære, hvad skulle det betyde? Men nu tog far Kristemann i hånden og stillede sig op foran døren til stuen, den, som havde været låst hele dagen, og så tog mit hjerte til at banke, så det gjorde ganske ondt. Jeg måtte kigge hen på min søster — hun var næsten helt hvid i ansigtet, med store, åbne dukkeøjne — underlæben skælvede lidt. Kunne det være muligt, tænkte jeg, havde de voksne bare narret os, var det derfor, døren havde været låst?

Men så hørte vi, at det spillede, sådan som det havde gjort i London — glade jul, hellige jul, og så åbnede min far døren, så der slog et lyshav imod os, og gik ind med Kristemann. Og der stod et stort juletræ, en ordentlig gran, som gik helt op til loftet og lyste og skinnede med stjerne og engle, med solvkugler og perlekæder og bitte små klokke af tyndt glas og nydelige sommerfugle af silke, al juletræspynten fra London, som vi børn havde glemt at spørge efter. Og ved foden lå der en stabel pakker, små og store mellem hverandre, som de voksne havde listet ind i huset, uden at vi havde mærket noget dertil. Bedstefædre og bedstemødre, onkler og tanter og kusiner og fætre — alle havde de tænkt på os, som sad der i vor ensomhed og var kommet så langt bort, at det var, som vi var i Sibirien.

Men op ad væggen bag juletræet stod der tre flunkende nye kælke, som

ganske tog vejret fra os. Jeg husker, at min var mørkeblå, og at jeg dobte den „Nordlyset“ på stedet, og det blev den ved at hedde, så længe jeg havde den. Det var den dejligste juleaften, jeg nogensinde har oplevet i mit lange liv, den morsomste, den lykkeligste. Det var også den mest overraskende, den mest spændende af dem allesammen.

Jo, de kunne deres ting, de gamle, ja, sandelig var de ikke flinkere end os, der kom bagefter, og som skulle gøre det bedre. Tak far, og tak mor.

Der er bare en ting, jeg er ked af. Jeg glemte den gamle kælk for den nye, og lod den blive stående hos fyrretræet, så den ikke fik set det rigtige juletræ!

Julegaver . . . (fortsat fra side 151)

En lystig julekarrusel vil sikkert glæde jeres små søskende. Se tegningen. Taget er et stykke tyndt karton klippet ud i en cirkel, ca. 13 cm i diameter. Den kan males blå og pyntes med små stjerner. De 4 indsnit er ca. 4 cm dybe — de sidder lige overfor hinanden og kun de sorte streger klippes op — de punkterede rides med en kniv og indsnittet bøjes op efter.

Hestene og nisserne bliver sjovest, hvis I laver dem som farveklip og her kan I rigtig bruge jeres fantasi og alle de små stumper farvestrålende glanspapir I har fået tilovers fra julepynten. Nisserne anbringes i rummene mellem de ophøjede indsnit — og nu mangler vi blot at få taget anbragt. Som underlag for karrusellen bruges en korkskive, et æskelåg eller en lille træplade, heri anbringes en tynd strikkepind, og i centrum af taget sætter vi en halv tryklås — den skal være så stor, at den uhindret kan løbe rundt på strikkepinden. Hvis der ellers er en god balance mellem nisserne vil karrusellen, når den bliver anbragt ovenpå varmeapparatet eller kakkelovnen, løbe lystigt rundt dagen lang.

Glædelig jul!

Bo.

Der bliver BLÅ-GRØN PATRULJEFØRERLEJR 1955

* * *

I sommeren 1955 får 30 patruljeførere chancen for en ganske særlig oplevelse. 30 patruljeførere fra Det Danske Pigespejderkorps og 30 fra KFUK-spejderne kan deltage i en nordisk patruljeførerlejr. Lejren bliver fra den 2.-10. juli på Fønø.

Desuden indbydes 6 patruljeførere fra Finland, 6 fra Norge, 6 fra Island, 6 fra Sverige og 6 fra Sydslesvig.

Betingelsen for at komme med blandt de 30 heldige, der kan deltage fra vort korps, er, at man er fyldt 14 år, men ikke fyldt 17 år ved lejrens begyndelse, og at man har taget 2. kl.s prøven.

I „Pigespejderne“'s februar nummer skal I høre mere om lejren og om tilmeldelse, men for at alle, der har lyst til at være med, kan lægge deres ferieplaner med denne mulighed for øje, får I allerede nu meddelelse om lejren, som forhåbentlig bliver en festlig oplevelse.

Egernpatruljen ...

(fortsat fra side 144)

„Egerne“ rundt med sorte negle og fingerspidser, for de skrællede æbler og kogte marmelade under Lottes mors opsig. 14 glas blev solgt på troppens efterårsfest og for pengene fik Jacob et par gummistøvler. Resten af marmeladeglassene blev under udfoldelse af megen diplomati og snilde hemmelighedsfuldt stillet op på hylden i mormors spisekammer.

Og dagen før juleaften går turen atter til det lille hus med godt til den lille familie.

„Så bliver kassen igen tom,“ konstaterer Lotte, „og vi må begynde på en frisk!“

Vips rejser sig forsigtigt, ser spørgende på Prik og siger: „Er jule-good-turn altid noget med penge?“ Nogle mener ja — andre nej. „Det kommer an på, hvordan du mener,“ siger Prik. Og så tager Vips bladet fra munden og fortæller om fru Hansen, der ligger hjemme med en forstuvet fod. Det er ikke fordi fru Hansen trænger til penge, flæsket eller juletræ, hun er ikke fattig, selvom hun er enke, men hun har 2 små børn og kan ikke i denne travle tid få nogen til at hjælpe sig i huset, medens hun ligger med den dårlige fod. Vips ser sig rundt i flokken, og spørger, „om ikke „Egerne“ vil hjælpe med til at give fru Hansen en hjælpende hånd?“ „Selvfølgelig,“ kommer det ivrigt fra Kit. „Vi skiftes. Kit og jeg hjælper fru Hansen i morgen, så kan Puk og Gitte i overmorgen.“ Nu er „Egerne“ ikke til at standse: Vi kan hjælpe fru Hansen med badingen, vi med at gå i byen, helle for at lege med børnene ...

Jacob fik sine nye sko, mormor sine uldne strømper, fru Hansen blev hjulpet på alle måder, hendes børn morede sig dejligt.

Og „Egern“-patruljen ønsker alle ligeså ivrige patruljer

GLÆDELIG JUL

Bo.

Julepynt af halm ...

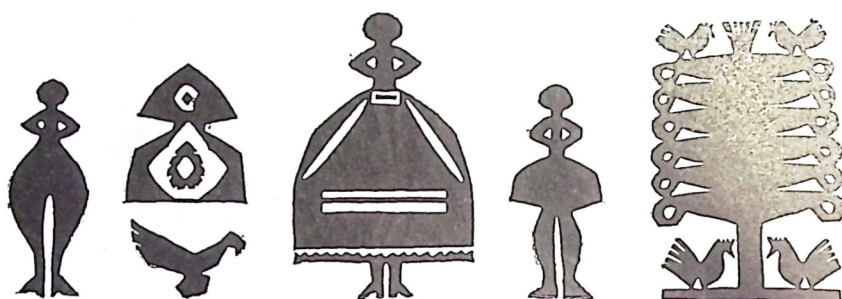
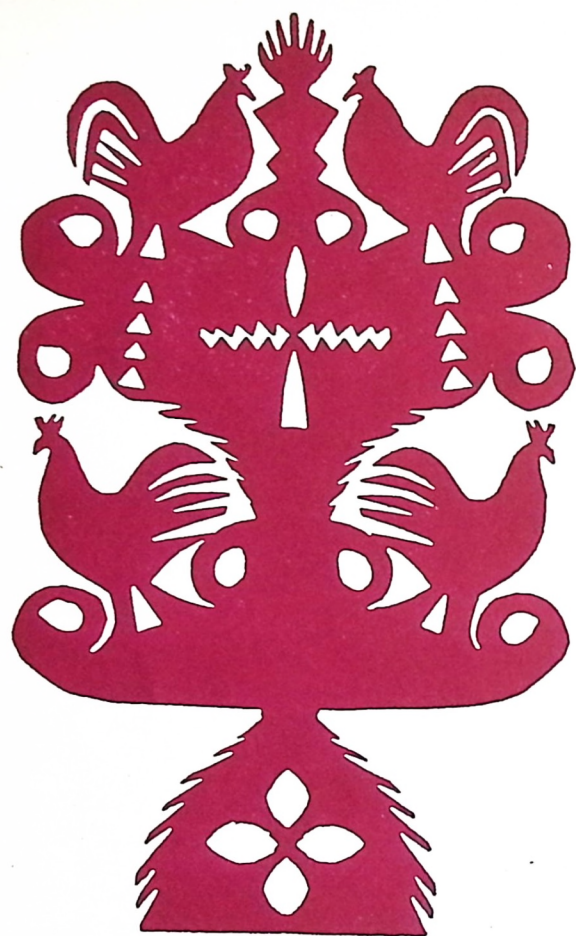
(fortsat fra side 151)

Lav siden bøjningen mellem halsen og kroppen og bind til på to steder på kroppen. Klip derefter alle stråene — med undtagelse af 3, som I fletter, — af — det er halen (fig. 10 b). Tag derefter 6 strå og bind dem fast til kroppen som på fig. 10 c og bøj dem ned og bind dem sammen, der hvor I synes, det er mest passende af hensyn til benenes længde. Klip så af, så alle fire ben bliver lige lange, og bukken er færdig. Hvis den nu stritter med benene og ikke vil stå, gør så hele bukken våd og bind benene sammen med en snor, så den står godt. Lad den stå og tørre sådan en dag — når I så tager snoren af, står den solidt. Vil I lave større bukke, skal I blot tage flere og længere strå.

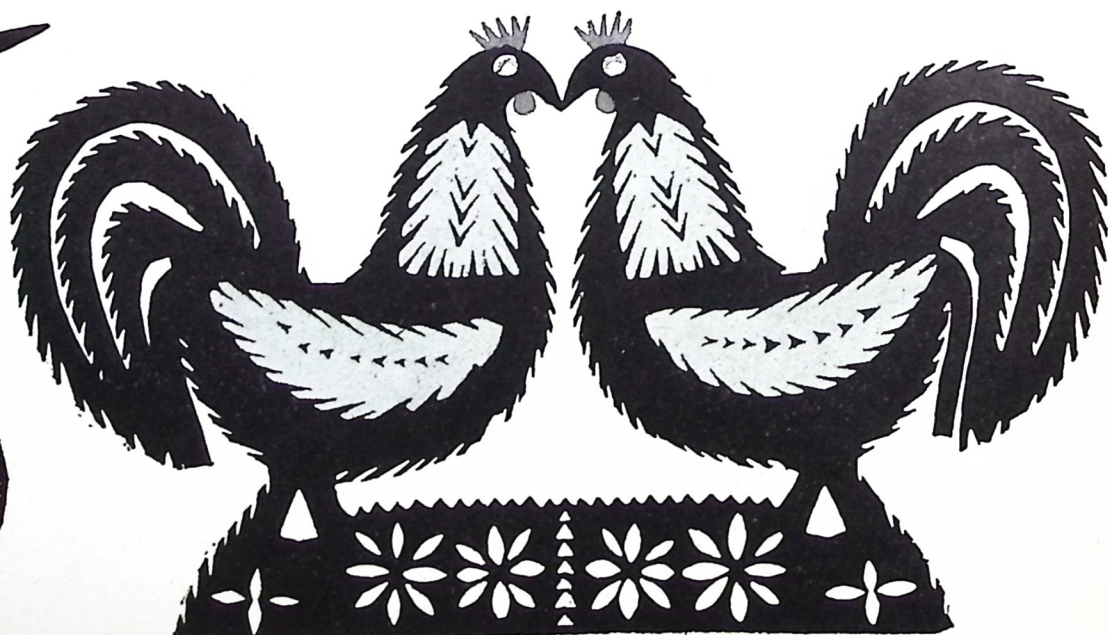
Lykke til med at lave mange smukke og morsomme halmarbejder!

Sally Trofors

Artikel og tegninger velvilligst
udlånt af „Vi Kvinder“

Polske papirklip

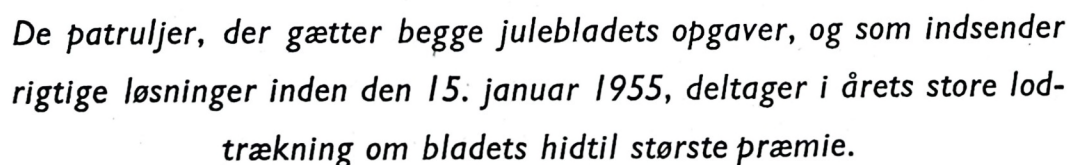

Imange lande kendes papirklip, men sin højeste fuldkommenhed har denne folkekunst nået i Polen. Materialet er glanspapir i en eller flere farver, og motiverne hentes fra vævmønstre, broderier og malede dragkister — eller klippekunstneren udfolder sin frie fantasi. Blandt fuglemotiverne er hanen den mest yndede model.

Papirklippet anvendes som udsmykning overalt i Polen. Bønderne klistrer det på loftsbjælkerne eller sammensætter forskellige klip til dejlige, farvestrålende vægdekorationer, og fra landet er papirklippene efter krigen rykket ind i byerne, hvor de smykker både hjemmene og den nye tids store kulturhuse og forsamlingsbygninger.

Det er i almindelighed kvinderne, der klipper i deres fritid, og redskabet er altid den 2000 år gamle fjedrende smedesaks, som ellers bruges til fåreklipping. Er det ikke forbløffende, at man med dette store, primitive redskab kan fremtrylle så indviklede og kniplingstynde mønstre?

De blå Elefanter Park

Fortsat historie af Annesofie Hermann
Illustreret af Kirsten Jensenius

„Jeg tror, det er umagen værd,“ sagde Lyse Bi til sidst, „ja, jeg tror, det i virkeligheden er det eneste, vi kan gøre. Men hvem skal gå ind og snakke med mumien?“

„Det skal du,“ svarede Trude roligt, „for det er da dig, der er fører.“ Lyse Bi folte, at naturligvis måtte det være sådan, men dels var jobbet i sig selv jo ikke noget rart job, dels kendte hun jo nok sin egen svaghed, sin tilbøjelighed til at fare op og sige noget hidsigt, som ødelagde det hele. „Så skal I gå,“ sagde hun, „jeg vil ikke vide, at her sidder I musestille og prøver på at lytte jer til, om Nommesen og jeg slås. I kan gå ned i De blå Elefanter Park og vente, — så kommer jeg og fortæller jer om, hvordan mit ærinde er gået.“

De blå Elefanter Park var et lille anlæg, der lå for den anden ende af den vej, hvor frk. Nommese's hus lå, og hvor spejderne altså holdt til. Navnet med de blå elefanter var naturligvis ikke et officielt navn, og det var heller ikke alle og enhver forundt at se sådanne zoologiske mærkværdigheder i den lille have. Navnet var opstået engang efter en leg, patruljen havde haft, de havde moret sig dejligt og havde oplevet mange blå elefanter i anlægget siden.

Altså slentrede nu de fem ned til „parken“ med dens lillebitte sø, der ikke var større, end at en meget gammel, meget fed svane lige kunne vende sig i den. Lyse Bi lod en kam løbe gennem håret, og hun rømmede sig også åndeligt og gik hen og bankede på hos frk. Nommese. Radioen gik, og Bi var ikke klar over, om der blev svaret. Hun gik ind; ved vinduet sad frk. Nommese og så — ja, hun så meget nommesensk ud, syntes Bi hurtigt. Hun sad og gumlede lidt kageværk i sig, som hun dyppede i sin kaffekop; et ubestemmeligt gråt og lyserødt norkleværk lå i skødet på hende. En kat lå og soled sig i vindueskarmen, just der, hvor for otte

dage siden den famøse pung skulle have ligget, — og en ubeskrivelig deprimeret udseende kanarieugl sad i sit bur med hånden under hovedet og så på radioen, der kunne synge så meget højere end den kunne, — om den gad. „Undskyld,“ sagde Bi. Og det måtte hun sige tre gange og stadig højere, før den gamle frøken kunne slippe radioens smægtende eftermiddagskoncert med ørerne og opdage, at der skete noget henne ved døren. Endelig fandt hun på at dæmpe radioen lidt. „Undskyld,“ sagde Bi igen og gjorde sig megen umage for ikke at lade noget vredt og hårdt

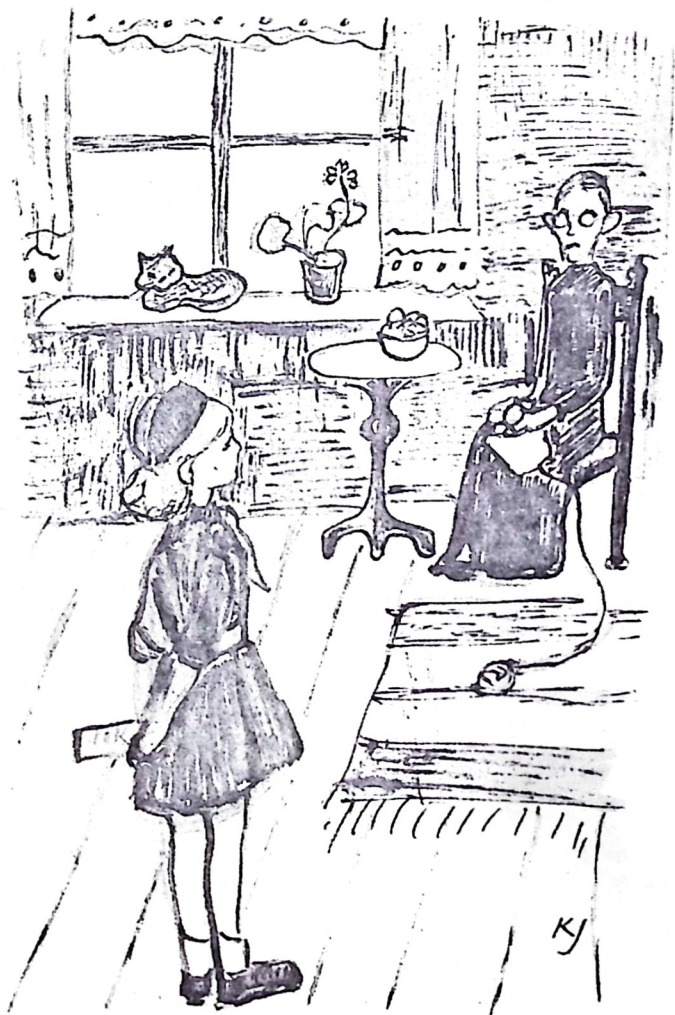
bruse op inde i sig. „Jeg kommer for at tale med Dem om de penge, der forsvandt så mærkeligt i forrige uge.“

„Ja, jeg siger ikke noget,“ snurrede frk. Nommese, mens hun børstede kagekrummer af forklædet, „jeg siger jo bare, at det er mærkeligt, at det netop skulle ske den dag, hvor spejderne er her!“

„Her kommer jo spejdere næsten hver dag,“ sagde Bi lidt iltert.

„Ja, jeg siger jo ikke noget,“ gentog den gamle stædigt, „jeg siger jo bare, at det var mærkeligt, det skulle ske den dag, hvor doktor Andersens vidtløftige pigeboen var her.“

(Fortsættes i næste nr.)

Nyhed!

Ønsk dig til julen 1954

Rejse- og indkøbstasker

Disse tasker er syet i en svær blå lærred med plasticvrang og har lyse hanke og forstærkninger. De er forsynet med kuffertsom og har rum til navneskilt.

Den høje model lukkes med 1 lynlås og koster kr. 16,—
Den aflange model, der har ekstra hank i siden, så den kan bæres på høj-kant, lukkes med 2 lynlåse og koster kr. 28,—

Ryg- hånd- og skuldersæk!

Her er tasken med de mange anvendelsesmuligheder! — Denne taske er også syet i blå plasticlærred. Den lukkes foroven med en snørehank, der gør, at man kan bære tasken på 3 måder:

1. i hånden,
2. over skulderen,
3. som rygsæk.

Praktisk både i byen og til trave- eller skiture Pris: kr. 8,85

Ønsker du dig en

Rygsæk

Depotet har mange gode modeller til forskellige priser.

Rygsække uden mejs..... kr. 19,50—27,50
Rygsække med mejs..... kr. 39,50—54,50
„Kræmmerhusmodellen“, den ideelle facon med den brede mejs kr. 74,50

Nye gaveideer

Håndlavet, poleret træbroche udstkåret som treklover 3,00
Noglevedhæng i skind — med Verdensemblemet 3,50

Soreposer

føres kun i de bedste kvaliteter
og fås fra kr. 50,85—129,50
Tæppesoveposer fra kr. 70,50—143,50

Se nærmere i juleprislisten!

Årets nye træspejder er

Hjertespejderen

med nisschue og julehjerte kr. 2,50
Nissespejdere m. lygte og 20 andre træspejdere fås også stadig til kr. 2,50

Kalenderspejder: træspejder m. kalender, afrivningsblad for hver uge, fås nu for 1955 kr. 3,25
Løs kalenderblok for 1955 kr. 0,60

Husk at ønske dig

Pigespejderlommebogen for 1955. Bogen indeholder foruden oversigts- og datokalender meget forskelligt spejderstof kr. 3,50

Ved køb af 6 stk. ell. derover fås 10 pct. rabat.
Ved enkeltkøb kan indsendes 3,62 kr., hvorved der spares 0,70 kr. i gebyr.

Hvis du ikke har købt **Spejderjul 1954** gennem din trop, kan du få den på depotet kr. 1,50

Spejderjulekort

Spejdere med stjerne-kaster, adventskrans, juletræ og andre motiver..... 6 stk. kr. 0,60
Julekort i 2 farver og med farveklip i 3 farver 7 stk. kr. 1,00
Samme med kuvert 4 stk. kr. 0,80
Samme, dobbelt, med kuvert 4 stk. kr. 1,00

Har du fået depotets juleprisliste? Ellers må du bede om een hos din fører, der har fået den tilsendt til dig.

*** Depotet ønsker alle en glædelig jul! ***

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 406 73

Depotets åbningstider: 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 86000

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år
EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 1. december